

αὐτῆς καὶ ἐδικαιολογεῖτο εἰς τὴν μητέρα αὐτῆς, ἐν παραπλευρῶν εὐρισκουμένην θαλάμῳ, ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, λέγουσα ὅτι ἦτο γυμνή. «Λοιπὸν», εἶπεν ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἐνῶ ἐπανελήφθη ὁ τριπλοῦς κτύπος, «θὰ ὑπάγω μόνη» καὶ, περιτυλιχθεῖσα ἐν ἐπανωφορίῳ, κατῆλθε. Τὸ ὠρολόγιον ἐσήμαινε τὴν ἴην ὥραν, ὅτε αὕτη κατήρχετο, ἀκριβῶς δὲ καθ' ἣν στιγμήν οἱ δάκτυλοι αὐτῆς ἤγγιζον τὴν θύραν τὸ τρίτον ἠκούσθησαν οἱ τρεῖς βροντώδεις κτύποι μετὰ τσαυτῆς ἐμφάσεως, ὥστε, ὑπὸ τρόμου καταληφθεῖσα, παρετήρησεν: «Ἄ. ἀναμφιβόλως μεγάλως βιάζονται». Ὅτε ἕως μετὰ μίαν στιγμήν ἡ θύρα ἠνοίχθη, οὐδεὶς ἐφαίνετο. Γενομένης δὲ ἀκριβῶς πανταχοῦ ἐρεύνης καὶ μηδενὸς ἀνακαλυφθέντος, ὁ υἱὸς μετέβη εἰς γεινιχίζουσαν ἔπαυλιν, ἵνα ἴδῃ μήπως ἀσθενεῖ τις, ἀλλ' εἶρεν ὅλους κοιμωμένους. Κατὰ τὸ πρῶγευμα ἡ μήτηρ εἶπεν ὅτι μέχρι τῆς πρωΐας ἐσκέπτετο περὶ τοῦ κ. Γ., τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος ἐμπόρου, ὑποπτεύουσα πάντοτε ὅτι κακόν τι ἐπέπληεν αὐτῷ. Τσοῦταν δι' ἐρριζώθη ἐν αὐτῇ ἡ ὑπόνοια αὕτη ὥστε, παρὰ τὰς ἐναντιώσεις τῶν ἄλλων, ἐξευξε τὸν ἵππον εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ μετέβη εἰς τὴν πόλιν, ὅπου, φθάσασα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐν ᾧ ὁ κ. Γ. ἔβηνεν, εἶρε τὴν δεσποινίδα Μ. Κ., κατεργασμένην ἵνα δεχθῆ αὐτὴν καὶ λέγουσαν: Λοιπὸν τὰ ἔμαθε: τὰ δυσάρεστα. Πόσον ἀγαθὴ εἶσαι, προσερχομένη ἐν ὥρᾳ λύπης μου! ».

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῶ, ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΣΙΑΝΟΛΟΓΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Ἐν τῇ προτελευταίᾳ αὐτοῦ συνεδρίῳ ἐν μὲν τῷ ἀρίῳ καὶ ἰνδικῷ τμήματι ὁ κ. Βίνσεντ Ἄρθουρ Σμιθ ἐποίησατο «Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν νομισμάτων τοῦ Γούπτα», ἐν δὲ τῇ ἐπὶ τῶν ἀσσυριακῶν καὶ βαβυλωνιακῶν ὑποπιτροπῇ τοῦ σημιτικῷ τμήματι, ὁ μὲν κ. Τάυλερ ἀνέγνω πραγματεῖαν περὶ τῆς «Φύσεως τῆς ἰτιτικῆς γραφῆς», ἣν παρέστησεν ὡς ἰδιογραφικὴν, ὁ δὲ βιενναῖος διδάκτωρ Ἐδουάρδος Μάλερ ἀνέγνω ἐνδιαφέρονσαν πραγματεῖαν περὶ τοῦ «Ἡμερολογίου τῶν Βαβυλωνίων», ὁ δὲ καθηγητὴς Χέτσελερ, ὠμίλησε περὶ «Ἀσσυριολογίας, Αἰγυπτολογίας καὶ τῆς Βίβλου».

Κατὰ τὴν ἐνδιαφέρονσαν ταύτην μελέτην αὐτοῦ ἐκίρηνεν ὅτι Τάθμησ δ Γ' (ἥστις ἤρξατο τῆς βασιλείας περὶ τὸ 1506 π. Χ. πιθανῶς) δέον νὰ εἶναι ὁ Φαραὼ τῆς ἐξόδου, οὐχὶ δὲ Ραμεσῆς ὁ Β' ἀποδεικνυμένης δ' ἀκριβοῦς τῆς πληροφορίας ταύτης, ἡ βασίλισσα Μακάρα Χατασοῦ ἦτο ἀκριβῶς τοιοῦτο πρόσωπον, οἷον τὸ εἶσαν τὸν Μωϋσῆν ἐκ τῶν υἱάτων. Ἀποδεκτῆς γινομένης τῆς ἐν τῇ Γραφῇ χρονολογίας 1493 π. Χ. ὡς χρονολογίας τῆς Ἐξόδου, ἐν Αἰγύπτῳ ἐβάσιλευε τότε Τάθμησ δ Γ'. Ὁ Μωϋσῆς εἶπεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, διερχομένους τὴν ἐρημον, νὰ μὴ φοβῶνται διότι ὁ Θεὸς θ' ἀπέστειλε σφήκας πρὸς αὐτῶν. Γνωστὸν δ' ἦτο ὅτι τὸ 23ον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ Τάθμησ δ Γ' προσέβη εἰς ἐκστρατείαν εἰς Παλαιστίνην. Αὕτη ἦτο ἀκριβῶς ἡ περίοδος, καθ' ἣν οἱ Ἰουδαῖοι περιεφέροντο ἐν τῇ ἐρήμῳ κατὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου εἰς Παλαιστίνην ἐπιστροφὴν, αἱ δὲ σφήκες πραγματικῶς ἀπεστάλησαν τότε ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς παρασκευὴν τοῦ ἐδάφους.

Ἐν τῷ γενικῷ σημιτικῷ τμήματι ὁ διδάκτωρ Κ. Φόλλερ ἀνέγνω πραγματεῖαν «περὶ τῶν ἀραβικῶν φωνητικῶν», ὁ δὲ καθηγητὴς Καραμπώσεκ γερμανιστὴ «περὶ ἀραβικῶν πρωτοκόλλων» ἐπίσης ἐγένοντο ἐν τῷ τμήματι τούτῳ καὶ τινὰ ἄλλα ἴστων ἐνδιαφέροντα ἀναγνώσματα.

Ἐν τῷ περσικῷ καὶ τουρκικῷ τμήματι ἡ δεσποινὴ Σαραπτζὴ ὑπέβαλε πραγματεῖαν περὶ τῶν Παρσῶν, μεταβάτων κατ' αὐτὴν εἰς Ἰνδικὴν τὸν Ζ' αἰῶνα καὶ ἀριθμούντων ἤδη ἐν ὅλῳ 90000 ψυχῶν οὗτοι διεπύρηναν τὴν ἀτομικότητα αὐτῶν μεταξύ τῶν ποικίλων περὶ αὐτοὺς φύλων. Οἱ Παρσῆ εἰς τῷ δημοσίῳ καὶ τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ δὲν ἀποτελοῦσι δυσάρεστον τύπον ἀνθρωπότητος: δὲν εἶναι Ἀνατο-

λίται ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν αὐτῶν πρὸς τὰς ἰδίας γυναῖκας, ἐν τῇ ἐργασίᾳ δὲ καὶ τις ἄλλαις αὐτῶν ἐνασχολήσεται πολλὴν δεκνύουσι τὴν εὐφροσύνην. Ὑπὸ ἔποψιν ἐκπαιδευσεως οἱ Παρσῆ ἀφομοιοῦνται πρὸς τὴν Δύσιν, τοῦτο δὲ συμβαίνει καὶ ὡς πρὸς τὸν κοινωνικὸν αὐτῶν βίον ἐξαιρέσει τῆς διατηρήσεως ἀνατολικῶν τινῶν εἰθιμῶν ἐγκλειόντων τέρψιν μᾶλλον ἢ δυσειδαιμονίαν καὶ βαρβαρότητα. Ἡ θρησκεία αὐτῶν ἐπὶ μακρὸν κατέστη ἀντικείμενον θαυμασμοῦ καὶ συζητήσεως ἐκ μέρους τῶν Ἀνατολιστῶν. Γινώσκωμεν ἤδη ὅτι ὁ ἀγνὸς Ζωροαστριζμὸς εἶναι μόνον καλλίμορφος τύπος τοῦ Θεϊσμοῦ καὶ ὅτι ἡ λατρεία (ἐὰν δυνάμεθα ν' ἀποκαλέσωμεν λατρείαν) τοῦ ἡλίου, τοῦ πυρός καὶ τῆς θερμότητος εἶναι μόνον πέπλος μυστικῆς φιλοσοφίας. Καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ κοράσια μεγάλη ὑπάρχει διαφορὰ αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἰνδικῶν φύλων, διότι καὶ τὰ πανεπιστήμια καὶ λοιπὰ εἰρηγετήματα εἶναι ἀνοικτὰ αὐτοῖς, ὅν τρόπον ἐσχάτως ἠνοίχθησαν καὶ εἰς τὰς ἀγγλίδας κόρας. Οἱ Παρσῆ ἐστεροῦντο νομοθεσίας: δὲν εἶχον οὗτοι ἱερὰν βίβλον, αἱ δὲ ὑπὸ τοῦ Ζωροάστρου παρασκευασθεῖσαι βίβλοι φαίνονται ὅτι ἀπολέσθησαν. Ὡς νόμος ἐχρησίμευεν ἡ συνθήκη μέχρι τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ Πανταστέγ, ὅπερ διεδέξατο ἡ ἀγγλικὴ νομοθεσία ἐν Ἰνδικῇ. Οὕτως ἀνευρίσκωμεν ὅτι οἱ Παρσῆ εἶναι ἀνώμαλον σῶμα λαοῦ μετὰ φιλοσοφίας καὶ ἱστορίας, σωζόμενον ἐν τῇ δυτικῇ Ἰνδικῇ, αὐτῶν τούτων ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἅμα καὶ τὴν Δύσιν καὶ ἀποτελούντων, οὕτως εἶπεῖν, γέφυραν μεταξύ τῶν δύο ἡπείρων καὶ διερμηνεῖς τοῦ τῆς Δύσεως πνεύματος εἰς τὴν Ἀνατολὴν λαμβάνοντες δ' ὑπ' ὄψιν τὴν παρελθούσαν καὶ τὴν ἐνεστώσαν αὐτῶν ἱστορίαν, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ προείπωμεν αἴσιον δι' αὐτοὺς μέλλον.

Εἶτα ὁ κληρικὸς Κασαρτέλλης ἀνέγνω πραγματεῖαν περὶ τῆς φιλολογικῆς ἐνεργείας τῶν Παρσῶν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν.

Ἐν τῷ τῆς Σινικῆς καὶ τῆς Ἀπὸ Ἀνατολῆς τμήματι, ὅστινος προεδρευεν ὁ σὴρ Θωμᾶς Γουάιτ, ὁ καθηγητὴς Τερριέν Δελακουπερὴ ἀνέγνω πραγματεῖαν περὶ τῆς «Εἰσαγωγῆς τῶν ὀνομάτων καὶ συμβόλων τῶν σημείων τοῦ διαστήματος ἐκ Βαβυλωνίας εἰς Σινικὴν, ὡς ἐνδείξεως τῆς ἐκ τῆς ΝΑ Ἀσίας ἀρχῆς τοῦ ἀρχικοῦ σινικοῦ πολιτισμοῦ». Ὁ κ. Κ. Πφόντς ἀνέγνω εἶτα πραγματεῖαν περὶ τοῦ «Βουδδισμοῦ ἐν Ἰαπωνίᾳ», περιγράφας ἐν αὐτῇ τὰς διαφόρους βουδδιστικὰς σχολὰς καὶ αἰρέσεις, αἵτινες ἐν Ἰαπωνίᾳ ὑφίστανται, ὁμοῦ μετὰ τῶν διδαγμάτων καὶ τῶν θεωριῶν αὐτῶν.

Ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι ὁ καθηγητὴς Δουγλᾶς ἀνέγνω πραγματεῖαν τοῦ κ. Γουώλτερ Δένιγκ περὶ «Νεωτέρας ἰαπωνικῆς φιλολογίας». Ἐν τῶν κυριωτέρων χαρακτηριστικῶν τῆς νεωτέρας ἰαπωνικῆς φιλολογίας εἶναι ὁ ὑπερβολικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐκτυπωμένων βιβλίων. Τσοῦτα εἶναι τὰ ἔργα ταῦτα ὥστε ἡ ἰαπωνικὴ κυβέρνησις ἐνόμισεν ἐπ' ἀνάγκης νὰ συστήσῃ γραφεῖον ἐπικρίσεως, ὅπερ δημοσιεύει μνησίων περιοδικόν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπικρίνονται ὅλα τὰ ἔργα ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτῶν καὶ ὀρίζεται ἡ ἀξία αὐτῶν. Ὁ κ. Δένιγκ θεωρεῖ τὰς κρίσεις τοῦ ἐκδότου τοῦ ἀνωτέρω περιοδικῶ οὐχὶ πάντοτε ὡς ὀρθὰς, κατέκρινε δὲ καὶ τὴν χρῆσιν τῶν λατινικῶν στοιχείων ἐν τῇ ἰαπωνικῇ, προσθεὶς ὅτι εὐτυχῶς ὀλίγοι εἶναι οἱ ποιοῦμενοι χρῆσιν τούτων καὶ ὅτι πρὸς πλήρη κατανόησιν τῆς γλώσσης ἡ φιλολογία αὐτῆς δέον νὰ γράφεται διὰ τῶν σινικοῖαπωνικῶν χαρακτηριστικῶν.

Ἐν τῷ τμήματι τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀφρικῆς ἀνεγνώσθη ἐνδιαφέρονσα μελέτη τοῦ ταγματάρχου Γουίγκαιητ, «Περὶ ἀκμῆς καὶ παρακμῆς τοῦ μαγδισμοῦ ἐν τῷ Σουδάν». Ἐν δὲ τῷ ἀνθρωπολογικῷ τμήματι μετὰ τῶν ἄλλων ὁ μὲν καθηγητὴς Κοβαλέθσκης ἀνέγνω πραγματεῖαν περὶ τῶν ἱρηνικῶν ἐπιρροῶν ἐν τῷ Καυκάσῳ, αἵτινες δύνανται ν' ἀνακαλυφθῶσιν οὐ μόνον ἐν τῇ διασώσει ὀνομάτων, ὡς τὸ τοῦ Ὀρμάζ, ἀλλὰ καὶ ἐν τισὶ δεσποδαμονίαις, σχετιζομέναις πρὸς τὴν ταφὴν τῶν νεκρῶν, τὸν χαρακτῆρα ἀκαθαρσίας, ὅστις ἀποδίδεται εἰς τὴν γαλῆν καὶ εἰς τὴν μαγικὴν ἀρετὴν, ἥτις ἀποδίδεται εἰς τὴν ἐκκοπήν τῶν ὀνύχων καὶ τῆς κόμης τῶν ἀνθρώπων. Ἡ δὲ κ. Μποσκάουεν ἀνέγνω πραγματεῖαν περὶ τῶν «Κοσμητικῶν συστημάτων γραφῆς ὡς ἀποδείξεως τῆς ἀρχαιότητος τοῦ πολιτισμοῦ». Ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι πραγματεῖα περὶ «Ἀνθρωπολογίας ἐν Ἰνδικῇ» ὑπὸ τοῦ κ. Ρέπλεϋ ἀνεγνώσθη ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ συγγραφέως ὑπὸ τοῦ γραμματέως. Ἐν αὐτῇ ἐξετίθετο ἐν ἄλλοις ὅτι ὁ κ. Ρίσαλεϋ προσέβη ἐσχάτως εἰς καταμετρήσεις ἀριθμοῦ τινος Καφίρων, Χουνζᾶ καὶ

Ναγάρων, οἵτινες ἤχθησαν εἰς Καλκούταν τὸν παρελθόντα μάρτιον τὸ περίεργον δ' ἐστὶν ὅτι αἱ ἄγριοι οὗτοι ἀντιπρόσωποι φύλων, ἅτινα πρὸ μικροῦ ἔτι ἐπολέμουν κατὰ τῶν Ἀγγλῶν ἐν Νίλτῃ, ἐπεκύρουν τὰ ὑπὸ τοῦ Γροτίου (Ἱστορ. τῆς Ἑλλάδος I, 168, σῆμ.) παρατιθέμενα ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ ἔργου τοῦ Ρίττερ (Ritters Erd-Kunde) καθ' ἃ «παρὰ τοῖς κατοικοῖς τοῦ Καφιριστὰν διασώζονται παραδόσεις περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁμοῦ μετ' εἰδους τινὸς πεποιθήσεως ὅτι καὶ αὐτοὶ οὗτοι εἶναι ἀπόγονοι τῶν στρατιωτῶν ἐκείνου». Ἐν τοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες κατεμετρήθησαν, ὑπῆρχον καὶ δύο Ναγάροι ἀρχηγοὶ μετ' ὠραίων χαρακτηριστικῶν, ὀφθαλμῶν ἀνοικτοῦ φαιτοῦ χρώματος, ἀναλόγων ὄφρων, μύστακος καὶ μελῶν, οἵτινες ἐφαινότο ὡς αἱ ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν ἀγγείων μορφαί, τυχοῦσαι ζωῆς μαγικῆς τῷ τρόπῳ. Ἡξίου δὲ τὴν καταγωγήν αὐτῶν ἀπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἀλεξάνδρου προσωπικῶς, εἰς δ' αὐτῶν ἔφερε καὶ τὸ ὄνομα Ἰσκανδέρ γάν.

Ἐν τῷ γεωγραφικῷ τμήματι ὁ καθηγητὴς Ραμσαϊὴ ἀνέγνω πραγματεῖαν περὶ τῆς «Ἐπιμόνου ἀποδόσεως θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ εἰς ἰδιαιτέρας τοποθεσίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας», ὁ δὲ κ. Χόγκαρδ ἐποίησατο ἀνάγνωσμα περὶ «Μελλοντικῆς διερευνήσεως ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ».

Ὁ ταγματάρχης Μπράουν ἀνέγνω εἴτα πραγματεῖαν, τιτλοφορούμενην «Περὶ τῆς λίμνης Μοίριδος», ὁ δὲ κ. Κόπ Χουαϊτχάουζ προσέθη εἰςφασγητικὰς τινὰς παρατηρήσεις.

Ἐν τῷ τμήματι τῆς ἀρχαίης Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς τὸ μόνον ἀνάγνωσμα ἦτο τὸ τοῦ κ. I. Στοῦαρτ Γκλήννη περὶ «Ἀρχαίας Ἑλλάδος - τῶν ἀρχῶν τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ». Αἱ ἐν τῷ ἀναγνώσματι τούτῳ περιλαμβανόμενα πληροφορία ἦσαν ἀπόροια προσωπικῆς δεκαοκταμήνου ἐρεῦνης ἐν Ἠπειρῷ, Θεσσαλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ τῷ 1880 καὶ 1881 ὡς καὶ μελέτης τῶν σοβαρῶν ἀποτελεσμάτων γενικῆς διερευνήσεως τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν τελευταίαν δωδεκαετίαν. Ὁ πρόεδρος, κηρύσσων τὴν ἔναρξιν τοῦ συνεδρίου, εἶπεν ὅτι «ἀδύνατον ἦτο νὰ γραφῆ ἱστορία τοῦ κόσμου ἄνευ τοῦ εἰσαγωγικοῦ αὐτῆς κεφαλαίου περὶ τῶν μεγάλων συνοικισμῶν τῶν ἀρχαίων ἀρίων καὶ σημιτικῶν μελῶν». Ὁ κ. Στοῦαρτ Γκλήννη μετ' ἐμπιστοσύνης ἐπεκαλέσθη τὴν μαρτυρίαν τῶν Ἀσσυριολόγων καὶ Αἰγυπτιολόγων τοῦ Συνεδρίου λέγων ὅτι καταλληλοτέρα θὰ ἦτο ἡ ἔκφρασις: «Ἀδύνατον θὰ ἦτο νὰ γραφῆ ἐν τῷ μέλλοντι ἱστορία ἄνευ τοῦ εἰσαγωγικοῦ αὐτῆς κεφαλαίου περὶ τῶν μεγάλων συνοικισμῶν τῶν ἀρχαίων Χαλδαίων καὶ Αἰγυπτίων». Εἶτα ὑπέδειξεν ὅτι αἱ Λάρσαι (ἢ Αἰρίσαι) τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας συνεδέοντο δι' εὐρείας ἀλύσεως Λαρσῶν, ἐκτεινομένων διὰ μέσου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μετὰ τῆς ἀρχαίας Χαλδαϊκῆς πόλεως Λάρσας, παρὰ τὴν Οὐρ τῶν Χαλδαίων. Ἐκ τούτου καὶ ποικίλων ἄλλων γεγονότων ὁ Στοῦαρτ Γκλήννη προσήγη εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ πελασγικὸς ἦτο πολιτισμὸς οὐχὶ ἀριανικός, συνεδέετο δὲ ἐν τέλει μετὰ τοῦ χαλδαϊκοῦ. Ἀπεδέχετο ὅμως ὅτι μέχρι τούδε δὲν κατορθώθη ἡ καθαρὰ ἀπόδειξις τούτου, μολονότι ἐκ πολλῶν ἐρευνῶν τούτο φαίνεται προκείμενον τὸ ἀποτελεσμα. Τὸ γενικὸν ὅμως πρόσβλημα τῆς πρὸς τὴν Ἀνατολὴν σχέσεως τῆς ἀρχαίης Ἑλλάδος συμπεριλαμβάναν ἐν ἑαυτῷ οὐ μόνον τὸ ζήτημα τὸ ἀφορᾶν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ προελληνικοῦ ἢ πελασγικοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀφορᾶν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ λίκνον τοῦ ἀρίου. Προχωροῦντες ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ πρώτη περὶ Ἀρίων ἱστορικὴ ἡμῶν γνῶσις παρουσιάζει ἡμῖν αὐτοὺς ἐν Θράκῃ καὶ Τρανσοξιανῇ καὶ τούτο ἐν τῇ συγκριτικῶς μεταγενεστέρᾳ ἐποχῇ τοῦ 1500 ἢ 2000 π. Χ. πιθανὸν φαίνεται ὅτι τὸ ἀρχικὸν αὐτῶν κέντρον διασπορᾶς ἦτο μεσαία τις χώρα μετὰ τῶν δύο τούτων δευτερευόντων κέντρων διασπορᾶς. Κατεδείχθη δ' ὅτι ἐν τῷ τμήματι τῆς Ν. Ρωσίας πρὸς Β τοῦ Καυκάσου, τῆς Κασπίας καὶ τοῦ Εὐξείνου ὑπῆρχον οἱ τε βιολογικοὶ καὶ οἱ φιλολογικοὶ ὄροι τῆς ἀρχῆς τοιαύτης νέας ποικιλίας τῆς λευκῆς φυλῆς, οἱ οἱ Ἄριοι. Οὕτω κατελθόντες ὡς νομάδες βάρβαροι εἰς Θράκην οἱ Ἄριοι θάψθησαν εἰς συνεπαφὴν πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ τοῦλάχιστον ἄκρα τοῦ πελασγικοῦ πολιτισμοῦ ἐν Θράκῃ δὲ διεσπάρθησαν εἰς δύο μεγάλους κλάδους τὸν κελτορωμανικὸν καὶ τὸν ἐλληνοαρμενικόν. Λεπτομερῆ λοιπὸν ἦσαν τὰ γεγονότα, τὰ καταδεικνύοντα ὅτι ἡ Ἠπειρος καὶ ἡ Θεσσαλία ἦσαν τὸ λίκνον τῶν κυρίως καλουμένων Ἑλλήνων, ἐνὼ ταυτοχρόνως ἡ Ἠπειρος καὶ ἡ Θεσσαλία ἦσαν ἔδραι ἀρχαιοτάτου προελληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὡς τεκμηριούται ἐκ τῶν παραδόσεων, τῶν συνδεομένων μετὰ τῶν

τριῶν μεγάλων βορείων τμημάτων ἱερῶν τόπων, τῆς Δωδώνης δηλονότι τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Σαμοθράκης. Οὕτως οἱ Ἕλληνες ἐνεφανίζοντο οὐχὶ ὡς δημιουργοὶ νέου πολιτισμοῦ ἀλλ' ὡς κληρονόμοι καὶ μεταρρυθμιστὰι ἀρχαίου πολιτισμοῦ, προελθόντος ἀρχῆθεν πιθανῶς ἐκ Χαλδαίας. Δύο ὅμως ἔχοντες εἰκόνας τοῦ κυρίως καλουμένου ἀρχαίου ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου παρεγομένην καὶ τὴν διὰ τῶν ποιημάτων τοῦ Ἡσιόδου. Τὸ ἀξιοσημειωτόν ἐστὶν ὅτι ὁ ὁμηρικὸς, μολονότι κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλείστων σοφῶν ἢ ἐν τῷ Ὀμήρῳ εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα εἰκὼν, παρουσιάζει οὐχ ἴστρον πολλῶ ὑπέρονον πολιτισμὸν ἢ ὁ ἐν τοῖς ποιήμασι τοῦ Ἡσιόδου ἀναφαινόμενος. Ὁ κ. Στοῦαρτ Γκλήννη κατέληξε δι' ὑποδείξεως ἐρμηνεύας τοῦ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλλήν. φιλολογίᾳ σπουδαίου τούτου προβλήματος.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐγένοντο μέχρι καὶ τῆς προτελευταίας συνεδρίας τοῦ τῶν Ἀνατολιστῶν συνεδρίου, τὰ δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συνεδρίαν ἐνδιαφέροντα ἀναγνώσματα συνοψίζομεν ὅδε:

Ἐν τῷ Ἰνδικῷ καὶ τῷ ἀριανικῷ τμήματι ὁ καθηγητὴς Δούσεν ἤγειρε τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθησομένην νέαν γενικὴν ἱστορίαν τῆς Ἰνδικῆς φιλοσοφίας, συνοδεύσας τὸ ἄγγελμα διὰ καταλλήλων παρατηρήσεων, καθ' ἃς μέχρι τούδε, μολονότι ὑπῆρχαν παντοῖαι γενικαὶ ἱστορίαι φιλοσοφίας, δὲν ἦσαν ὅμως ἀξίαι τοῦ τί-λου τούτου καὶ εἴρηνται ἐν τῇ αὐτῇ καὶ ἡ Εὐρώπη θέσει πρὸς τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς διότι ἀπειροῦνται εἰς τὴν μίαν μόνον πλευρὰν τοῦ διανοητικοῦ κόσμου, εἰς τὴν ἀνάπτειν δηλ. τῆς δυτικῆς φιλοσοφίας ἀπὸ τοῦ Θαλῆ μέχρι τοῦ Καντιῶν καὶ τοῦ Σοπενάουερ, παραλείπουσαι οὕτω τὴν ἐτέραν ἐπίσης ἐνδιαφέρουσαν πλευρὰν, ἣτοι τὴν Ἰνδικὴν φιλοσοφίαν. Ὁ κλάδος οὗτος τῆς φιλοσοφίας εἶναι τοσούτῳ διδακτικώτερος ὅσῳ εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς καθ' ἡμᾶς δυτικῆς φιλοσοφίας καὶ ἀποτελεῖ τὴν μόνην παράλληλον τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ. Ἡ Ἰνδικὴ φιλοσοφία ἀρχεται ἀπὸ τῆς Ριγβέδας, ὅπου ἐν πολλοῖς ὕμνοις παρατηρεῖται ἡ περιστολὴ τοῦ ἀρχαίου πολυθεϊσμοῦ καὶ ἡ ἀνάπτυξις ἢ μᾶλλον ἐμφάνισις νέας ιδέας. τῆς ιδέας τῆς τοῦ σύμπαντος ἐνότητος. Ἐν ἄλλοις παρετήρησε πρὸς τούτοις ὁ καθηγητὴς Δούσεν ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ καταρτισθῆ πλῆρες φιλοσοφικὸν σύστημα τῶν Οὐπανισδῶ καὶ νὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τούτου πάντα τὰ νεώτερα φιλοσοφικὰ συστήματα τῆς σανσκριτικῆς περιόδου ὡς καὶ αἱ κυριώτεραι ιδέαι τοῦ Ἰνδουισμοῦ καὶ τοῦ Βουδδισμού. Οὕτως ἐν Ἰνδικῇ ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Ριγβέδας μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς ἡμερῶν συνέχεια ἀναπτύξεως φιλοσοφίας, ἣτις ὡς πρὸς τὸ βάθος, τὴν τολμηρὰν λογικὴν καὶ τὸ πλῆθος τῶν μεταφυσικῶν ἀληθειῶν εἶναι ἴσως ἀπαράμιλλος ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἀξία ὅπως δῆποτε μεγίστης προσοχῆς ἐκ μέρους παντὸς ἐνδιαφερομένου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

Ὁ κ. Στοῦαρτ Γκλήννη ἀνέγνω πραγματεῖαν. «Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ λίκνου τῶν Ἀρίων», μετὰ διασαφῆσεων διὰ μεγάλου χάρτου τῆς προτέρας θαλάσσης, ἣτις διεχώριζε τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης καὶ ἵς βαθύταται μόνον λεκάναι ἦσαν ἡ Ἀράλ, ἡ Κασπία θάλασσα καὶ ὁ Εὐξείνος.

Ὁ καθηγητὴς Μὰξ Μύλλερ ἐδωρήσατο εἰς τὸ συνέδριον τὴν ὑπ' αὐτοῦ νέαν ἐκδοσιν τῆς Βέδας μετ' ἀρχαίων σανσκριτικῶν σχολίων, ἣτις ἐγένετο δαπάναις τοῦ μαχαράγια τοῦ Βιζιανναγράμ.

Ἐν τῇ βαβυλωνιακῇ καὶ ἀριανικῇ ὑποεπιτροπῇ τοῦ σημιτικοῦ τμήματος, τὸ πρῶτον ἀνάγνωσμα ἦτο τὸ τοῦ κ. Στοῦαρτ Γκλήννη περὶ τοῦ «προσδιοριστικοῦ ὄρου τῆς ἀρχῆς τοῦ Χαλδαϊκοῦ καὶ τοῦ αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ». Μετ' αὐτὸν ὁ πρόεδρος (καθηγητὴς Σαίης) ὠμίλησε περὶ τῆς ἀναμίξεως τῶν φυλῶν ἐν Αἰγύπτῳ. Μετὰ τινὰ ἀναγνώσματα τοῦ διδάκτορος Μπονασία καὶ τοῦ Σ. Ἀρθούρου Στρόγκ, ὁ εἰς τὸ βρετανικὸν μουσεῖον ἀνήκων κ. Τ. Πίντσες ἀνέγνω σπουδαιότατην πραγματεῖαν περὶ «Νέας ἐρμηνεύας τῆς ἱστορίας τῆς δημιουργίας».

Ἐν τῷ γενικῷ σημιτικῷ τμήματι ὁ καθηγητὴς Μύλλερ ἀνέγνω πραγματεῖαν περὶ «Ἀραβικῆς ἐπιγραφῆς» ἡ δὲ κ. Λιούης περὶ «Ἀρχαίων τινῶν χειρογράφων τῆς ἀραβικῆς καινῆς διαθήκης». Αὕτη ἐξέθηκεν ὅτι ἐν ἐπισκέψει αὐτῆς μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς εἰς μονὴν τοῦ ὄρους Σινᾶ, ἀνεύρον ἐν βιβλιοθήκῃ αὐτῆς πολλὰ ἐλληνικά, ἀσσυριακὰ καὶ ἀρμενικὰ χειρογράφα, ἐν οἷς καὶ ἐν, 97 σελίδες τοῦ ὁποῦ περιεῖχον τὰ τέσσαρα εὐαγγέλια, ὡς καὶ κώδικα, κείμενον ἐν μικρῷ δωματίῳ ἐπὶ σκοτεινῆς κλίμακος, περιλαμβανόντα δὲ πρῶτον τὴν «Σοφίαν τοῦ Ἰησοῦ,

υιοῦ τοῦ Σειράχ», εἶτα τὴν πρὸς τοὺς Γαλάτας ἐπιστολὴν καὶ περικοπὰς τῆς πρὸς Ἐφεσίους. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο ἦτο ἐξιοπεριέργον διὰ τὸν μικρὸν ἀριθμὸν τῶν λέξεων, αἵτινες χρησιμοποιοῦνται πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐννοίας.

Ἐν τῷ περσικῷ καὶ τουρκικῷ τμήματι ὁ κ. Ἐρβέρτος Γουέλδ-Μπλένδελ ἐποίησατο ἀνάγνωσμα περὶ ἐρευνῶν αὐτοῦ ἐν Περσεπόλει, ὁ δὲ κ. Γουλιέλμος Σίμψων περὶ «Ἰνδικῆς ἀρχιτεκτονικῆς».

Ἐν τῷ σινικῷ καὶ τῷ τῆς ἄπω Ἀνατολῆς τμήματι ὁ κ. Δέλμαρ Μόργκαν ὑπέβαλε πραγματεῖαν περὶ τῶν «Ἀποτελεσμάτων τῶν ρωσικῶν ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν ἐν τῇ βάσει τοῦ Ὀρχου ἐν Μογγολίᾳ», ἐγένοντο δὲ καὶ τινὰ ἄλλα ἀναγνώσματα.

Ἐν τῷ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀφρικῆς τμήματι ἐνδιαφέρουσα ἦτο ἡ πραγματεία τοῦ καθηγητοῦ Μαχάφφου περὶ τοῦ «εἰς τὴν αἰγυπτολογίαν κέρδους ἐκ τῶν Παπύρων τοῦ Πετρῆ». ἐν τῷ τῆς Αὐστραλίας καὶ Ὠκεανίας ὁ διδάκτωρ Φαρλαῖν ἐποίησατο ἀνάγνωσμα περὶ «τῆς Νέας Γουίνεας», ἐν τῷ τῆς ἀνθρωπολογίας ἐγένοντο σχετικὰ τινὰ ἀναγνώσματα καὶ τέλος ἐν τῷ τῆς ἀρχαίης Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς ὁ κ. Ροβέρτος Μπράουν ὠμίλησε περὶ τοῦ «Οὐρανίου Ἰσημερινοῦ τοῦ Ἀράτου».

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

ΜΕΛΕΤΗ ΠΕΡΙ ΜΥΩΝ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἐκ τῆς Παρισινῆς ἐφημερίδος «Φιγαρώ» ἀποσπῶμεν τὴν ἐξῆς περὶ Μυῶν μελέτην, ὀφειλομένην εἰς τὸν εὐτράπελον κάλαμον τοῦ ἱατροῦ Monin, συνεργάτου τῆς εἰρημένης ἐφημερίδος.

Δημοσιεύοντες δὲ ταύτην, σκοποῦν ἔχομεν νὰ καταστήσωμεν γνωστὰ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τινὰ μέσα μεταχειρίζεται ἡ ἐπιστήμη πρὸς ἐξολόθρευσιν τῶν ὀχληρῶν τούτων ζωῦφιων, ἅτινα ἀφθόνως ἀπαντῶσιν ἐν τοῖς κλίμασιν ἡμῶν κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τοῦ ἔτους.

Τίς θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἡμέραν τινὰ ἀπὸ τὴν πολυἀριθμον καὶ ὀχληρὰν ταύτην οἰκογένειαν τῶν Μυοειδῶν, ὧν ἡ ἀνοικτὴ προδοκίς ἀντλεῖ ἀνέτως πᾶν τὸ πρὸ αὐτῆς εὐρισκόμενον;

Ἡ θερμότης εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν βρομβούτων τούτων παρασίτων καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν οἰκίακην μύϊαν, ἥτις ἐν ἀφθονίᾳ ἀπαντᾷ εἰς τὰ θερμὰ κλίματα.

Ἐν καταστάσει νυμφοειδῆ (σκόληκης) αἱ μυῖαι πρὸς διατροφὴν των ἀπορροφῶσι τὰ ἀκαθαρότερα προϊόντα τῆς ζωϊκῆς καὶ φυτικῆς σήψεως. Ἐν καταστάσει τελείας ἀναπτύξεως ἡ μυῖα, κατὰ τὸν Ἄγγλον λογογράφον Emerson, τρέφεται ἰδίᾳ διὰ μικροσκοπικῶν ὀργανισμῶν, συντρέγουσα οὕτω κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς ἀδιακόπου φθορᾶς, ἥς ἐκδήλωσις ἡ ζωῆ.

Ἰταλὸς φυσιοδίφης τὴν ἐξῆς φοβερὰν στατιστικὴν ἔκαμεν ἐπ' ἐσχάτων. Γνωστὸν καὶ ἀποδεδειγμένον ἐστὶν ὅτι ἡ μυῖα ὑπὸ εὐνοϊκᾶς ἀτμοσφαιρικᾶς συνθήκας ἐκκολάπτει ἐτησίως 6 περίπου γενεάς. Γνωστὸν ἐπίσης ὅτι γεννᾷ 30 ὠὰ κατὰ μέσον ὄρον ἐκάστοτε.

Ἰποθέσωμεν ἦδη, ὅτι ἐκ τῶν ἡμίσεων ὠῶν προκύπτουσι θήλειαι, κατὰ ταῦτα, ἡ μυῖα ἐκκολάπτει κατὰ τὴν πρώτην γενεὰν 80 μυῖαις, ὧν αἱ 40 θήλειαι, αἱ τελευταῖαι αὗται θὰ παράσχωσιν εἰς τὴν δευτέραν γενεὰν 3.200 μυῖαις, τούτων αἱ 1600 θήλειαι.

Ἐξακολουθοῦντες τὴν στατιστικὴν μας φθάνομεν εἰς τὸ φοβερὸν συμπέρασμα ὅτι μία καὶ μόνη μυῖα δύναται ἐν διαστήματι ἔτους νὰ προϊσταται 8 δισεκατομμυρίων καὶ 192 ἑκατομ. ἀπογόνων.

Θυμασθεὶς πεποικισμέναι ὑπὸ τῆς φύσεως, ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῶν πεπτικῶν ἐκκρίσεων καὶ τοῦ ἐκμυζωτικοῦ συστήματος, συνάξουσι κατὰ τὴν πτῆσιν των ἀπειροπληθῆ μικροσκοπικὰ παράσιτα, ἅτινα συσφρασεύ-

σιν ἐπὶ τοῦ γχοῦ τοῦ σώματος των. Ἰστάμεναι που (χάρις δὲ εἰς τὰς σικυὰς τῶν ποδῶν των ἴστανται ἐν ἰσορροπίᾳ καὶ ἐπὶ τῶν ὀλισθηροτέρων ἀντικειμένων), ἀποξέουσι καὶ συνάξουσι διὰ τῶν προσθίων ποδῶν των τὰ συλλεγόμενα παράσιτα, ἅτινα καταπίνουσι διὰ τῶν ἐκμυζωτηρίων ὀργάνων. Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἡ πεπτικὴ αὐτῆ ἀσκήσις ὡς ἐργασία ἀπλῆς καθαριότητος ἐνομιζέτο, δι' ἧ καὶ ὁ πολὺς Ἀλφόνσος Κάρρ, ὁ συμπαθὴς συγγραφεὺς τῶν Φιλυρῶν, ἀνευλαβέστατα ἔλεγεν, ὅτι τρία ζῶα δαπανῶσι πολὺν χρόνον διὰ τὸν καλλωπισμὸν των, αἱ γαλαῖ, αἱ μυῖαι καὶ αἱ γυναῖκες. Συγγνώμην ὠραία ἀναγνώστρια!

Ἄλλ' ἐπανελθόμεν εἰς τὸ οἰκεῖον ἔδαφος.

Ἡ *Lucilia Hominivorax* ἡ χρυσόμυια τοῦ κρέατος ἡ ἐπιθετικότερα ἀπασῶν ἐστὶν διὰ τὸν ἄνθρωπον. Αὕτη κατατίθησιν τὰς νύμφας τῆς ἐν ταῖς κοιλότησι τοῦ σώματός μας ἢ καὶ ἐπὶ τῶν πληγῶν μας· εἰσδύει ἐν ταῖς ρινικαῖς κοιλότησι τῶν κοιμωμένων καὶ ἐπιφέρει μεγίστας βλάβας. Ἐν τισὶ χώραις καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐν Cayenne συχνότατα εἰσιν αἱ ἀκατάσχετοι αἱμορραγίαι, ἡ μηνιγγίτις καὶ ὁ θάνατος. Ἐγκαίρως πρέπει νὰ ἐπεμβῆ ὁ ἱατρὸς διὰ τῆς χρήσεως τερεβινθιοειδῶν ἢ χλωροειδῶν πλύσεων ἐν εἶδει ἔσω-ρινικῶν καταπλύσεων δι' ὧν καὶ μόνον φρονεῦνται καὶ ἀποδιώκονται οἱ σκόληκες τῆς κρεοφάγου μυῖαις.

Ἀναφέρουσι παρατηρήσεις ἐν Γαλλίᾳ, καθ' ἃς διαρκούσης τῆς θερμῆς τοῦ ἔτους ὥρας ἐπαίται ἡ καὶ μέθυσοι κατεφραγώθησαν ζῶντες ὑπὸ τῶν μυῶν, ἃς εἴλκυσε ἡ ἀκαθαρσία καὶ τὰ βρωμερὰ ἔλκη.

Ὁ ἐν Σενεγάλη περίφημος σκόληξ τοῦ Cayor δὲν εἶναι τι ἄλλο ἢ ἡ νύμφη τῆς ἀνθρωποφάγου ὀχρομυῖαις τοῦ Blanchard. Βέβαιόν ἐστὶν ὅτι ἐν Γαλλίᾳ πολλὰ κρούσματα ἀνθρακός καὶ κακοθήρους φλυκταίνης διὰ τῶν μυοειδῶν μετεδόθησαν εἰς Bourgogne καὶ Beauce, καὶ δὴ καὶ ἐν Παρισίαις εἰς τὰς ὠραίας συνοικίας τὰς ὑπὸ τοῦ Bièvre διαβρεχομένας [Bièvre=ποταμίσκος ἐκχυόμενος εἰς τὸν Σηκουάναν παρὰ τὴν γέφυραν τοῦ Austerlitz, ἐκτάσεως 40 χιλιαμ.]. Ἡ μεταδόσις αὕτη δὲν θὰ ὀφίστατο ἀν ἐκαίοντο ἀνεξαιρέτως ὅλα τὰ πτώματα τῶν ἐξ ἀνθρακός θνησκόντων ἀντὶ νὰ θάπτονται.

Ἄτερα εἶδη σπερμάτων καὶ ἰῶν δυνατὸν ἐπίσης διὰ τῶν μυῶν νὰ μεταδοθῶσιν. Ἡ εὐλογία, ἡ ἱλαρά, ἡ ὄστρακιά ἐξαιρέτα μεταδίδονται δι' αὐτῶν. Ὁ Grassi δι' ἀκριβῶν παρατηρήσεων ἀπέδειξεν ὅτι οἱ πόδες τῶν ἐντόμων τούτων διασπείρουσιν ὅλα τὰ μολυσματικὰ προϊόντα. Ὅθεν μὲ τὰς κατ' ἐξοχὴν κοπρωδεῖς ὀρέξεις των, αἱ μυῖαι ζητῶσαι εὐρίσκουσαν ἀπανταχοῦ τὰ ἀνωτέρω προϊόντα.

Ἀρπάζουσι τὰ ὠὰ τῶν ταινιῶν καὶ τριχίνων, μεθ' ἧς εὐκολίως τοὺς σπόρους τοῦ ἀχωρός (Teigne). Ἐμβαπτίζουσιν ἑαυτὰς εἰς τὰ ὑποχωρήματα τῶν ζώων ὡς καὶ εἰς τοὺς εὐρωτιῶντας φυτικούς μύκητας, εἶτα δὲ μεθ' ὑψίστης ἀδιαφορίας ἐπικαθύνται τοῦ δερμάτός μας καὶ ἐπὶ τῶν τροφῶν, ἃς ἐσθίουμεν.

Ὁ Spillmann καὶ Haushalter ἐξ ἴσου ἀπέδειξαν ὅτι τὰ οἰκίακά μας δίπτερα συχνὰ ἐγκλιεῖουσι ἐν τοῖς ἐντέροις των τὸ βακτηρίδιον τῆς φυματιώσεως, ἐκμυζόμενον ὑπ' αὐτῶν ἀπὸ τὰ πτύελα τῶν φθισικῶν, δι' αἷ λαίμαργον στοργὴν τρέφουσι.

Ὁ ἱατρὸς Carlos Finlay ὁ ἐξ Ἀβάνης βαβαῖοῦ, ὅτι τὰ σπέρματα τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ διὰ τῶν προδοκιδῶν τῶν ἐντόμων τούτων μεταδίδονται ὡς τάχιστα καὶ εἰς μεγάλας ἀποστάσεις. Οὗτος μάλιστα ἀποδίδει εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ διὰ τῶν κωνώπων ἐνοσθαλισμοῦ τὸ εὐκολον τῆς ἐγκλιματίσεως. Ἀκριβέστατα στατιστικὰ ἀπέδειξαν τὴν ὑπόστασιν τοῦ ἐμβολιασμοῦ τούτου *per los moschitos*. Κατ' ἀνάλογον τρόπον δύναται τις ἴσως νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐπιδημικὴν μεταδοτικότητα τῶν ἐλαδογενῶν ἢ διαλειπόντων πυρετῶν, ὧν ὁ τρόπος τῆς ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ὀργανισμῷ εἰσδύσεως εἶναι σκοτεινότερος.

Τέλος ἀπαντες οἱ συγγραφεῖς παραδέχονται τὴν ἐπίδρασιν τῶν μυῶν ἐν τῇ παραγωγῇ τῆς ἀλγερινῆς καὶ αἰγυπτιακῆς ὀφθαλμίας, τῆς φοβερᾶς ταύτης μάστιγος τῆς συγγένου Αἰγύπτου. Κατὰ δὲ τὸν Περικλεῆ Koch τὰ ἔντομα ταῦτα δυνατὸν ἐν τισὶ περιπτώσεσι νὰ διαδόσωσι τὴν χολέραν, ὁ δὲ Sanguet προσθέτει, ὅτι εἰς ὅλας τὰς ἐπιδημίας τὸ ποσοδὸν τῶν μυῶν ἐστὶ τρόπον τινὰ τὸ θερμόμετρον τοῦ μολύσματος.

Λαμβάνων τις ὑπ' ὄψιν τὰς ὑπερβολικὰς δυσκολίας, ἃς ἀπαντᾷ ὁ